

Putin: Løs flygtningekrise ved at genrejse de krigshærgede landes økonomier

5. september 2015 – Endnu et vigtigt spørgsmål, der blev rejst under den russiske præsident Vladimir Putins pressekonference den 4. sept. ved det Østlige Økonomiske Forum (ØØF) i Vladivostok, drejede sig om flygtningekrisen i Europa. Udskrift af hele pressekonferencen er nu tilgængeligt på engelsk på Kremls webside.

Putin begyndte med at sige, at dette er »en krise, der absolut var at forvente«, som han og andre i Rusland havde advaret om, »vore såkaldte vestlige partnere fortsætter med deres vildledte udenrigspolitik, som jeg altid refererede til den, især i de muslimske områder, i Mellemøsten, Nordafrika; den politik, de faktisk stadig fører«.

Denne politik med at påtvinge »deres standarder«, uden at forstå historien, religionen eller kulturen i de lande, de intervenserer i, har været katastrofal – og Europa betaler en højere pris end USA pga. af dets nærhed til området.

Han sagde ironisk, at han ikke sagde dette for at vise, »hvor intelligente vi er ... eller for at drille nogen«, men for at se, hvad det næste er, vi skal gøre, og »svaret er meget enkelt«.

For det første, sagde han, er det »umuligt at gøre nogen fremskridt »i regioner, der kontrolleres af Islamisk Stat ... folk flygter fra disse regioner, de dræber hundreder af tusinder, sprænger kulturelle monumenter i luften, brænder folk levende eller drukner dem, skærer hovedet af levende mennesker. Hvordan kan folk leve dér? Selvfølgelig flygter folk«.

»For det andet, så må vi genrejse disse landes økonomi ... Kun på denne måde, ved at vise respekt for disse folkeslags og landes historie, traditioner og religion, kan vi genoprette deres nationalstater og yde storstilet økonomisk og politisk støtte.«

Han sluttede dette svar med at sige, »Jeg sætter mit håb til en positiv udvikling og til en fælles indsats med alle vore partnere.«

Obama er skyld i flygtningekatastrofen – Det er presserende nødvendigt at få en koalition imod ISIS! Af Helga Zepp-LaRouche

Tiden er inde til, at Tyskland og de andre nationer i Europa går ind på perspektivet om et win-win-samarbejde mellem suveræne stater på denne planet og holder op med at være en viljeløs skødehund for Washington-regeringen, der hverken repræsenterer den amerikanske befolknings interesser, og som heller ikke i mindste måde har vore interesser i tankerne. Hvis vi vil løse flygtningekrisen, må vi opfatte denne krise som en chance til at give Tyskland og Europa en helt ny kurs.

Download (PDF, Unknown)

Foto: Syriske flygtninge i sultestrejke foran det græske parlament, nov. 2014.

Putin vender flanken

4. september 2015 – Kendsgerningen er, at Rusland er ved at positionere sig for at udelukke Obamas ISIS-mulighed. Der foregår en virkelig russisk mobilisering for at forsvare Syrien; nægtelserne heraf er løgne. Putin må foretage en intervention. Et luftangreb ville være det meste effektive; en kirurgisk militæroperation. Han må knuse ISIS.

Putin er parat til at gøre dette, og spørgsmålet er der.

Man skal ikke lade sig forvirre. Obama er udmanøvreret, og hans venner i ISIS vil blive jagtet og jaget ud; der er intet, han kan gøre. Det skal ingen sætte spørgsmålstegn ved.

Nu er den tyrkiske regering også i vanskeligheder. Hele den saudisk-tyrkiske akse er i vanskeligheder. Russerne har fortalt tyrkerne, at Erdogans årelange indsats (sammen med Obama) for at vælte Assad var en direkte, strategisk provokation imod Rusland. Kræfter i Tyrkiet bliver nu nødt til at indlede tiltag imod Erdogan.

Putin ved udmærket, hvad det er, man forbereder i Ukraine. Han ved alt om Obamas fremstød for konfrontation med Rusland; han har taget alt dette i betragtning. Man kan ikke vurdere ud fra deduktioner. Lige nu har Putin bevæget sig i en retning, der må gennemføres. Det er i færd med at blive gennemført; hvordan og hvornår står ikke klart; det kunne være umiddelbart forestående.

Det er en flankeoperation for et afgørende forsvar for den

legitime, syriske regering og den syriske stats integritet.

Samtidig med, at man i Beijing i går fejrede 70-året for sejren i Anden Verdenskrig, med en militæropvisning, der var så imponerende som ingensinde før, gjorde man det hermed klart, at Kina er klar over Obamas planer for krig mod dem, og de står fast sammen med Putin.

I tæt relation til disse overvejelser bør man fremstille den igangværende, såkaldte flygtningekrise på en anden måde, som Lyndon LaRouche gjorde det sidste lørdag på Manhattan: som et generelt massebord. Det er i gang netop nu, det er med overlæg, og det vokser. De folk, der tillader det at ske, er dem, der ikke vil tage Obamas drab på Gaddafi op, og dernæst Obamas mørklægning af det mord, han begik på den amerikanske ambassadør til Libyen og tre andre, amerikanske embedsmænd. Det er spørgsmålet.

På det tidspunkt sagde Lyndon LaRouche, at Obamas mord på Gaddafi i oktober 2011 var en markør for Det britiske Imperiums plan om at indlede generel krig. Nu kan det ikke benægtes.

Det nuværende massebord finder sted i forskellige områder. Direkte over Middelhavet; sidelæns, fra Tyrkiet og ind i Grækenland; det er i Europa; det er i Afrika. Og Obama er hovedsponsor af dette – det er pointen.

Planen om massebord ligger implicit i hele Obamas handling. Der, hvor nogen gør sådan noget, som han gør, er der selvfølgelig en plan eller hensigt involveret. Og han holder sig til sin plan. Han er en utrolig ond sjover.

Obamas handlinger har massebord som sine virkninger. Det er Obamas mønster; det er ikke bare virkningen. Obama gjorde, hvad han gjorde. Han var skyldig i en forbrydelse i Nordafrika, og denne kriminalitet foregår stadig. Det foregår, og det fortsætter. Det kommer nu op til overfladen. Hans løgne og hans forbrydelser med mordene på vore regeringsfolk. Han er

en morder af amerikanske embedsmænd. Det er, hvad der er viklet om halsen på Hillary.

Syrisk menneskerettighedsgruppe dokumenterer ISIS' brug af kemiske våben

3. september 2015 – Det Syriske Netværk for Menneskerettigheder har dokumenteret mindst fire nylige tilfælde, hvor kæmpere fra Islamisk Stat (ISIS) har brugt kemiske våben under kampe i både Syrien og Irak. Som Daily Telegraph i dag rapporterer, har ISIS-kæmpere to gange brugt sennepsgas i nylige angreb på den vigtige by, Marea, i det nordlige Syrien, nord for Aleppo. I de seneste flere dage har ISIS affyret raketter fyldt med kemiske våben nord for Mosul i Irak. Et tidligere angreb imod Peshmerga-styrker (kurdiske) i Iraks kurdiske region involverede også anvendelsen af kemiske våben, iflg. eksperter, der overvågede området og interviewede øjenvidner og hospitalspersonale.

I en relateret udvikling, der indikerer intensiteten af ISIS' fremgang, rapporterede Al Jazeera om intense kampe mellem Islamisk Stat og rivaliserende oprørsgrupper i det sydlige distrikt i Damaskus, blot tre mil fra byens centrum.

De intense kampe i udkanten af Damaskus og ISIS' brug af kemiske våben gør de rapporter mere troværdige, der handler om, at Rusland overvejer at levere direkte militærstøtte til

Assad-regeringen, som tillæg til de diplomatiske initiativer, der er taget i de seneste måneder, for at genoplive Genève-fredsforhandlingerne.

Foto: Offer for sennepsgas. Arkivbillede.

EIR's spørgsmål til Irans viceudenrigsminister Majid Takht-Ravanchi i København om Silkevejen og finansiering af terrorisme

EIR's spørgsmål om Silkevejen kommer 25 min. 32 sec. inde i optagelsen; og finansiering af terrorisme 50 min. 35 sec.

video playlist (i 3 del):

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets Konference den 17. jan. 2015 i New York; Del II

(Se Del I her.)

Hvordan kunne det ske?

Men hvordan kunne det ske, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

For at besvare dette spørgsmål, må vi gå tilbage til Sovjetunionens sammenbrud, og endda før Berlinmurens fald. For siden da har vi haft to fundamentalt modsatrettede, konkurrerende idéer om, hvilken vej verden skal gå.

På den ene side vil folk måske huske, at Berlinmurens fald blev hilst med gigantisk glæde af det tyske folk, og alle var dengang overbevist om, at dette var den store, historiske chance i 1989. For kommunismen var trods alt besejret – i hvert fald i Sovjetunionen og Warszawa-pagtens lande – og der var faktisk ingen som helst grund til ikke at satse på en fredsorden for det 21. århundrede. Den Kolde Krigs fjende var væk. Det fik en fredelig afslutning. Der var ingen tanks. Der var ingen stor katastrofe. Så hvorfor ikke satse på en ny orden blandt verdens nationer?

Men hr. Larouche, hvis indlæg I netop har hørt, havde allerede i 1984 en vision om, at Sovjetunionen ville kollapse inden for fem år, for hvis de fastholdt deres daværende militærpolitik,

ville deres økonomi kollapse. Så det kom ikke som nogen overraskelse for os, og hr. LaRouche og jeg afholdt en pressekonference i Berlin i 1988, et år før Muren kom ned, hvor han forudsagde: Snart vil Tyskland blive genforenet, med Berlin som hovedstad, og så kunne vi begynde at udvikle landene i Øst.

Da Muren så faldt, foreslog vi omgående en økonomisk integration af Øst- og Vesteuropa, og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, foreslog vi en Eurasisk Landbro, det var idéen om at forbinde befolkninger og industricentre i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer med det formål at udvikle de indre landområder af det eurasiske kontinent og bringe dem op på niveau med de nationer, der ligger ved have eller oceaner.

Dette var i høj grad et meget realistisk forslag. Det blev imidlertid, som I ved, afvist, fordi vi i USA havde Bush sen., i Storbritannien Margaret Thatcher og i Frankrig Mitterand, og de startede en udvikling, der er årsag til, at vi i dag befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. De udviklede doktrinen med præventiv krigsførelse, der, for øvrigt, ikke blev opfundet som en reaktion på 11. september – som folk almindeligvis siger – men allerede i maj 1990 gik Paul Wolfowitz hen til daværende forsvarsminister Dick Cheney og kom med et forslag, der faktisk gik ud på en præventiv krigsdoktrin mod Rusland.

I maj 1990 var den tyske præsident Weizsäcker stadig i gang med at holde en tale i Bundestag, hvor han talte om den Store Chance i '89, men hvad han tydeligvis ikke vidste, var, at denne mulighed allerede var spillet væk.

Hvordan det så ud, kunne man se i en artikel i The New Yorker-magasinet den 1. april 1999. Artiklen forklarede, at Bushregeringen grundlæggende set meddelte, at den ikke ville tillade nogen anden nation, eller gruppe af nationer, nogensinde at blive til en stormagt. Samtidig udgav CIA en

undersøgelse, der kun delvis blev offentliggjort, og i hvilken de sagde, at Rusland, på trods af den kendsgerning, at Sovjetunionen var kollapsede, stadig havde flere råmaterialer og mere uddannet arbejdskraft end USA, og derfor var det tilrådeligt at forsøge at modvirke den industrielle udvikling i Rusland for at eliminere en fremtidig konkurrent på verdensmarkedet.

Vi ved alle, hvad der skete. Økonomer som Jeffrey Sachs og andre tog til Rusland og de østeuropæiske lande og anvendte chokterapien, der havde held til at reducere Ruslands industrikapacitet, fra '91 til '94, til blot 30 % af, hvad den havde været.

På dette tidspunkt skrev Zalmay Khalilzad, som var en af Cheneys folk, en bog, 'From Containment to Global Leadership' (Fra indeslutning til globalt lederskab), hvor han grundlæggende set annoncerede, at USA burde tage forebyggende skridt til på ubestemt tid at forhindre, at en anden global rival voksede frem, og være villig til at bruge magt, om nødvendigt, til dette formål. »På ubestemt tid« – det lyder endnu bedre en nazisternes Tusindårsrige, de ville kun have 1.000 år, men herredømme på ubestemt tid, det er virkelig bemærkelsesværdigt.

Dernæst offentliggjorde man i 1992 Defense Planning Guidance (vejledning i forsvarsplanlægning), der udgjorde den samme, forebyggende krigsdoktrin, og dernæst blev nogle uddrag publiceret i New York Times. Senator Joe Biden, der dengang var formand for Senatskomiteen for Udenrigsrelationer, sagde, »åh nej, dette er en ny Pax Americana. Dette er et amerikansk imperium«. I dag forfølger vicepræsident Biden ulykkeligvis nøjagtig denne politik.

Denne doktrin inkluderede den permanente, amerikanske dominans over hele Eurasien, amerikansk global dominans, samt regimeskift mod mange lande, der ville modsætte sig dette – som Irak.

Tilfældet Irak

Det stod allerede på dagsordenen, at man skulle skaffe sig af med Saddam Hussein, før Bush junior blev præsident i januar 2001, for de publicerede, fra Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede, i september 2000, et 90-siders dokument, hvor afsnittet om Irak sagde, at USA i årtier havde søgt at spille en permanent rolle i sikkerheden i Golf-regionen, og behovet for en betydelig amerikansk tilstedeværelse i Golfen gik videre end til spørgsmålet om Saddam Husseins regime.

Før den berømte Anden Golfkrig var der et møde mellem den amerikanske ambassadør April Glaspie, efter at Kuwait var begyndt at stjæle noget af olien fra Irak, og da Saddam Hussein antydede, at han ville gøre en indsats for at få det tilbage og besætte Kuwait, signalerede fr. Glaspie, at det var OK – USA ville ikke involvere sig i indre, arabiske anliggender – og Saddam Hussein gik frem efter planen.

Dette var påskuddet til en krig, Operation Desert Storm, hvor general Schwarzkopf dengang meddelte, at de ville bombe Irak tilbage til stenalderen – hvilket de gjorde.

Herefter fulgte resolutionen om våbenhvile, FN's resolution 687, der blev vedtaget af FN's sikkerhedsråd i april 1991, og som bl.a. krævede, at Irak udleverede de våbensystemer, som var blevet leveret af USA til Saddam Hussein i det foregående årti til krigen mod Iran.

Disse sanktioner alene havde absolut katastrofale konsekvenser. Det såkaldte olie-for-mad-program havde som konsekvens, at der på et enkelt år døde 550.000 irakiske børn under 5 år. Fra '91 til 2003 døde der yderligere 1,5 mio. mennesker pga. mangel på mad og medicin. Og det blev til, at Madeleine Albright, der dengang var ambassadør til FN, gav et interview i '96 om dette til »60 Minutes« CBS, og hun blev spurgt, om en halv million børns død var en passende pris for

at opretholde embargoen? Og hun sagde, vi mener det er prisen værd.

Dernæst var der en undersøgelse, hvor man også viste, at antallet af børn, der havde psykologiske traumer, psykologiske sygdomme, angst, en tilstand af rædsel, voksede til flere hundrede tusinde om året.

På dette tidspunkt tog Schiller Instituttet initiativ til en Komite til at redde Iraks børn. Det var et forslag fra vores ven, den russiske professor Grigorij Bondarevskij, og vi skabte denne komite sammen med Hans Lyksalighed Rafael I. Bidawid, patriarken for Babylons kaldæiske kirke; dr. Hans Köchler fra IPO-organisationen i Østrig; Amelia Boynton Robinson; Massimo Pini, en schweizisk parlamentariker; Ramsey Clark og andre. Vi organiserede en luftbro. Mælkepulver fra Amerika, fra mælkebønder: 5 tons, 3 store afsendelser med 16,5 tons medicinske forsyninger. Vi transporterede 22 irakiske børn til Tyskland for at blive behandlet; 48 hospitalssenge, 10 operationsborde, 67 kørestole osv.

Men det irakiske folks martyrium fortsatte.

I mellemtiden fortsatte Schiller Instituttet med at arrangere seminarer om Den eurasiske Landbro, i hundreder af byer, heriblandt en stor konference i Beijing i 1996.

Dernæst skabte vi en Kvindekommision for Den nye Silkevej, som var idéen om at bringe fred til det krigshærgede Mellemøsten gennem udvikling, ved at forlænge Den eurasiske Landbro ind i Mellemøsten. Vi sagde i teksten: »Irak er et af de centrale lande i Den nye Silkevej. Hvis man ønsker at forandre dynamikken i hele Golfen, i Sydvestasien og Mellemøsten, og eliminere den overhængende fare for verden, for altid, så er der ingen bedre måde end at bygge den sydlige, forlængede del af Den nye Silkevej fra Kina, gennem Centralasien, til Iran, Irak, Mellemøsten og derfra med forgreninger ind i Afrika på den ene side og Balkan på den

anden side; og i den anden retning må den sydlige del af Den nye Silkevej gå fra Iran til Indien, og derfra integrere hele Sydøstasien.«

På dette tidspunkt blev vore ord ikke hørt, fordi magthaverne havde andre idéer.

1996 var det samme år, hvor Richard Perle annoncerede »Clean Break«-politikken for Netanyahu, hvilket var idéen om at afskaffe Clintonregeringens Oslo-aftale.

Men i 1997 kom krisen i Asien, og selv, hvis den kinesiske regering allerede havde erklæret Den eurasiske Landbro Kinas langsigtede perspektiv frem til år 2010, så var krisen i Asien næsten årsag til en nedsmeltning, og det førte så til den russiske GK0-krise i '98 og statsbankerot. På det tidspunkt opfordrede præsident Clinton til en ny finansarkitektur, men som konsekvens blev han 'watergatet'.

I 1999 ophævede Larry Summers Glass/Steagall-loven, og det medførte grundlæggende set afreguleringen af Wall Street, og det europæiske banksystem, som nu opererede uden kontrol.

Den 3. januar 2001 afholdt hr. LaRouche et berømt webcast, hvor han sagde, at den tiltrædende Bushregering ville blive konfronteret med så mange finansielle problemer, at den ville satse på en ny Rigsdagsbrand for at skabe forudsætningerne for en politistat. Det var tre uger, før Bush junior tog plads i Det Hvide Hus.

Da 11. september indtraf, var hr. LaRouche tilfældigvis ved at give et live interview til et radioprogram i Utah, Stockwell-showet, hvor han grundlæggende set sagde, at dette angreb på World Trade Center og Pentagon ikke ville have været muligt uden, at der var medskyldige, kriminelle elementer i USA's regering.

Senere på eftermiddagen vil vi høre en speciel præsentation om nødvendigheden af at frigive de 28 sider, så det vil jeg ikke

komme ind på her, men disse 28 sider giver jer et indblik i, hvad det virkelig var, der skete bag scenen, og når disse sider bliver udgivet, vil der blive meget at gøre for at imødegå det, der gik galt.

Men med en fortsættelse i dette spor var dette ikke slutningen. I 2003 fik vi opdagelsen af »Ondskabens Akse«, Irak, Iran, Syrien, Libyen, Nordkorea. Irak skulle være i besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Landet skulle være i færd med at bygge et atomvåben, og det havde evnen til at nå enhver by på planeten inden for 45 minutter. Saddam Hussein skulle have tætte bånd til al-Qaeda.

Dette skyldtes alt sammen et memorandum fra MI5, og det var godkendt og arrangeret af Tony Blair.

Vi ved, hvad der skete. Irakkriegen skete, baseret på løgne, og kastede den irakiske nation ud i mere uro.

I mellemtiden spredtes terrornetværket. Dette var begyndt med Brzezinski, der spillede det islamiske kort mod Sovjetunionen, i Afghanistan, og efter Sovjetunionens sammenbrud spredte disse netværk sig – til Centralasien, til Tjetjenien, Dagestan, Xinjiang i Kina, Pakistan, og wahhabismens virus, der var den sande ansvarlige for 11. september, bredte sig. NATO's Artikel 5 blev også påberåbt, for dette var angiveligt al-Qaeda. Og så kom krigen i Afghanistan.

Dernæst kom krigen mod Libyen. USA, briterne og franskmændene antog islamistiske radikale i Libyen til at vælte og myrde Gaddafi. Og efter at have kastet landet ud i et totalt helvede, begyndte de at bekæmpe de samme terrorister. Dette ville i mellemtiden ikke standse dem fra at bruge dem til at begynde på indsatsen for at vælte Assad.

Alt dette blandede sig til at blive til ISIS, der er blevet stærke i Irak og Syrien, og man erklærer nu krig mod ISIS, hvis dannelse er et resultat af den forudgående politik. Men USA gør selvfølgelig ikke dette alene. Det gør det sammen med

sine gode allierede, Saudi Arabien og Qatar, lande, der er under stærk mistanke for at finansiere de selv samme terrorister, mod hvilke denne krig udkæmpes.

I dag har man gode terrorister, som man bruger til regimeskift mod de regeringer, man ikke kan lide. I morgen finder man ud af, at disse er de onde terrorister, som man må bekæmpe. I mellemtiden rekrutterer wahhabiternes madrassa'er, skoler og velgørenhedsorganisationer flere folk fra USA, konvertitter, fra Tyskland, Frankrig og Belgien, og uddanner dem i Syrien og Irak, og sender dem så tilbage for at begå grusomheder, som vi netop har set det i Paris mod bladet Charlie Hebdo.

Dette må stoppe. For dette er blevet til et totalt mareridt, og det er et mareridt, der vil ødelægge civilisationen for altid, hvis vi ikke stopper det. Og det er grunden til, at offentliggørelsen af de 28 sider er nøglen. Og det er det, fordi kun, hvis sandheden om, hvad der skete, kommer frem, kan der komme en løsning.

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i det seneste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

(Tredje og sidste del af Helgas tale følger snarest. Mens du venter, kan du se videoer og dansk udskrift af senator [Bob Grahams pressekonference](#), og webcastet med [Jeffrey Steinberg](#), EIR's efterretningsspecialist, der giver en meget grundig analyse af baggrunden for den internationale terrorisme, vi i øjeblikket lider under.

*Og glem ikke at mobilisere hele dit netværk til at komme til vort vigtige møde den 31. januar kl. 14. **Se banner.***

Stay tuned! –red.)

RADIO SCHILLER den 12. januar 2015: Frankrig vil ikke knækkes

Med formand Tom Gillesberg

EIR FAKTA:

Hvem står bag planerne om en opsplitning af Rusland? Af EIR's efterretningsteam

EIR, 11. dec. 2014 – I modsætning til det omkvæd, der høres i de internationalt orkestrerede medier, har de aktuelle, stigende spændinger mellem NATO-landene og Rusland intet med »konflikten i Ukraine« og den kendsgerning, at Krim genforenedes med Rusland, at gøre. Konflikten stammer fra den kendsgerning, som åbenlyst identificeres af adskillige russiske regeringstalsmænd, så vel som visse britiske og amerikanske strateger, der tilhører krigspartiet, at USA og NATO har vedtaget en politik med strategisk konfrontation med Rusland, inklusive »regimeskifte«, hvis hensigt er at tvinge verdens næststørste atommagt til at underkaste sig Vesten.

Hvis denne politik ikke afvises i Vesten, vil den blive afvist af Rusland og kan derfor udelukkende kun føre til en Tredje Verdenskrig; en udslettelseskrig.

Se også: Video, '[Storm over Asia](#)', 160 min. (eng.)

Se også: Video, '[Ingen Overlevende](#)', 36 min. (danske undertekster) sep. 2012

GDE Error: Requested URL is invalid

En ny mørk tidsalder, eller en renæssance med BRIKS?

Skal vi acceptere en ny mørk tidsalder, eller gå sammen med BRIKS-landene om at skabe en global renæssance? USA's vicepræsident beklagede, at det er USA's »venner«, der har støttet Islamisk Stat, IS, som nu truer med at indtage grænsebyen Kobane i Syrien, mens Tyrkiet forhindrer, at byen får hjælp. Hvis IS skal bekæmpes, må vi samarbejde med Syrien og Iran. Die Welt advarer om et større finanskarak, end det vi så i 2008. Ebola truer også USA og Europa. FN støtter Argentina i kampen mod gribbefondene. Indiens Modi indtager New York med budskabet: Vi behøver en massebevægelse for udvikling. BRIKS' kandidat står til sejr i Brasilien. Kina og BRIKS bygger ikke et imperium, men er et samarbejde mellem suveræne nationer, som vi bør deltage i.

Download (PDF, Unknown)

Radio Schiller den 13. oktober 2014: Stop IS gennem at offentliggøre de 28-sider om Saudierne

Did censoring a 9/11 report pave for way for IS?

Link til det 11-minutter-lang Canadian Broadcasting Co. interview with Sen. Bob Graham om at offentliggøre 28-sider fra den amerikanske kongress' rapporten om Saudi Arabiens role i 9/11.